

บทที่ ๒

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้มีเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการอ่าน และความหมายของการอ่านไว้ เช่น

คณะกรรมการเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ของ The National Council of Teachers of English แห่งสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า

"การอ่านมิใช่ทักษะธรรมดาเหมือนกับการกักโหมพรหม ซึ่งจะสามารถเรียนรู้ได้ในจุดหนึ่งแล้วสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ใด ๆ หลังจากนั้นได้ แท้จริงแล้ว การอ่านเน้นโครงร่างของความสามารถที่ซับซ้อน และจะพัฒนาการต่อเนื่องกันไปตลอดเวลาที่ศึกษาในโรงเรียน"¹

ส่วนในด้านความหมายของการอ่านนั้น โรเบิร์ต บี. รัดเดล (Robert B. Ruddell) กล่าวว่า

". . . การอ่านเป็นขบวนการสองชั้น ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงภาษาเขียนให้เป็นความหมาย . . . หมายถึง การถอดความ และการเข้าใจความหมายของข่าวสารที่ต้องการ"²

---

¹The Commission on the English Curriculum of the National Council of teachers of English, The English Language Arts in the Secondary School. (New York : Appleton-Century, 1956), p.163

²Robert B. Ruddell (ed.), Accountability and Reading Instruction: Critical Issues. (The National Council of Teachers of English, Illinois, 1973), pp. 18-19

แกรี่ แอร์โรสมิท (Gary Arrowsmith) กล่าวว่า

"การอ่าน คือ ความคิด ความรู้สึก หรือ มโนภาพ ซึ่งเกิดขึ้นในใจ จากความเข้าใจใน ตัวอักษรที่พิมพ์บนกระดาษ ความเข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์ (มักจะไม่ต้องย่ปรากฏ) เกิดขึ้นเมื่อ ความคิด ความรู้สึก หรือมโนภาพที่เกิดขึ้นในใจของผู้อ่าน คือ ความคิด ความรู้สึก หรือมโนภาพ เดียวกันกับที่เกิดขึ้นในใจของผู้เขียน เมื่อเขาเขียนข้อความเหล่านั้นขึ้นมา"¹

ชาลส์ ซี. วอลคัทท์ (Charles C. Walcutt) กับคณะ ได้สรุปเกี่ยวกับความหมายของการ อ่านไว้ว่า

"คำจำกัดความของการอ่านนั้น เริ่มตั้งแต่ลักษณะง่าย ๆ ที่ว่าการอ่านคือการถอดภาษา เขียนออกเป็นเสียงไป จนถึงลักษณะที่กว้างขึ้น คือ การอ่านเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยเอาปัญญา ตลอดจนความเจริญของร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ ของแต่ละบุคคลอีกด้วย"²

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว จะเห็นได้ว่าความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เป็น เรื่องที่สำคัญ ความสามารถที่จะ เข้าใจในสิ่งที่อ่านจะต้องประกอบด้วย ความ เข้าใจตั้งแต่ระดับของคำขึ้นไปจนถึงความเข้าใจข้อความหรือบทความยาว ๆ ดังที่ ไมลส์ เอ. ทิงเกอร์ (Miles A. Tinker) และ คอนสแตนส์ เอ็ม. แมคคัลลัฟ (Constance M. McCullough) กล่าวไว้ว่า

"การที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น ต้องเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และอนุเจต ของสิ่งที่อ่าน การอ่านคำต่าง ๆ ได้โดยไม่เข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ ไม่ถือว่าเป็นการอ่าน ที่แท้จริง"³

---

¹Gary Arrowsmith, "Reading VS. Thinking," Bulletin of the English Language Center, 2 (October, 1972), p.84

²Charles C. Walcutt and others, Teaching Reading. (New York : Macmillan, 1974), pp.10-11

เฟรด เจ. สโกเนล² (Fred. J. Schonell) กล่าวว่า ความสามารถในการ
เข้าใจและตีความสิ่งที่อ่านจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ ๔ ประการด้วยกัน คือ

๑. ระดับสติปัญญา
๒. ความรู้ในด้านคำศัพท์
๓. ภูมิหลังในเรื่องความรู้และประสบการณ์
๔. วัตถุประสงค์ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้เกิดความต้องการที่จะเข้าใจ

องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านอีกประการหนึ่งคือ ความสามารถในการ
เข้าใจสำนวน เพราะสำนวนมีบทบาทสำคัญทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน มีผู้นิยมใช้สำนวน
ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายในบทความ หรือบทประพันธ์ต่าง ๆ คิวท์ โบลิ่งเกอร์³ (Dwight
Bolinger) ได้เขียนภาพแสดงแนวโน้มของการใช้กลุ่มคำกริยา (phrasal verb) ซึ่งเป็น
สำนวนภาษาอังกฤษ ประเภทหนึ่งที่ใช้ในภาษาเขียนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันดังนี้ คือ

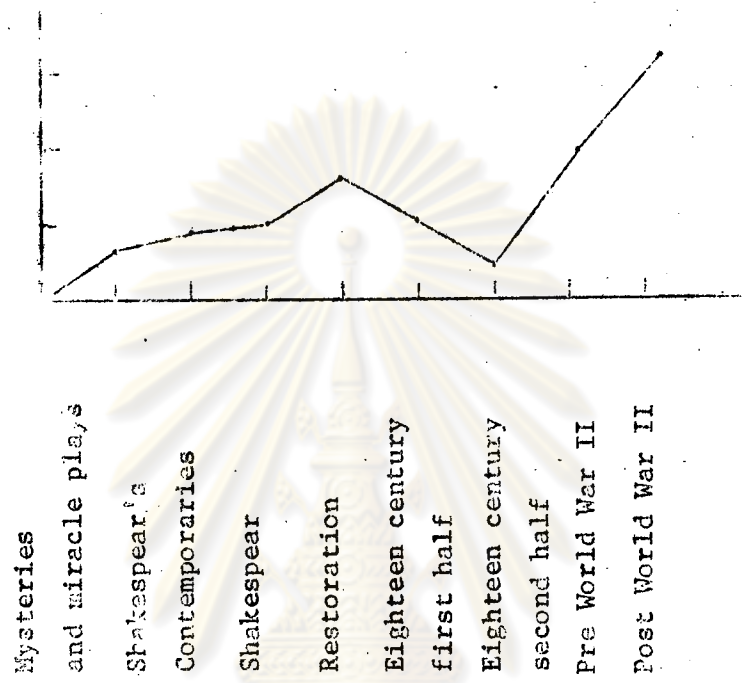
---

¹Miles A. Tinker and Constance M. McCullough, Teaching
Elementary Reading (2d. ed.; New York : Appliton-Century - Crofts,
1962), p.183

²Fred J. Schonell, The Psychology and Teaching of Reading.
(Edinburgh : The English Language Book Society and Oliver and Boyd,
1965), p.155

³Dwight Bolinger, The Phrasal Verb in English. (Cambridge,
Massachusetts : Harvard University Press, 1971), p.xi.

แผนภาพที่ ๑ แสดงแนวโน้มของการใช้กลุ่มคำกริยา

จากแผนภาพดังกล่าวข้างต้น แสดงว่า ปัจจุบันสำนวนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในแบบของกลุ่มคำกริยา (Phrasal Verb) มีผู้นิยมใช้ในอัตราสูงและมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นไปในอนาคต มีผู้สนับสนุนความคิดของ Bolinger ในเรื่องบทบาทของสำนวนภาษาอังกฤษที่ปรากฏในงานเขียนต่าง ๆ ในรูปของ figurative Language คือ เบ็ตตี บี. คาร์เตอร์¹ ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า figurative Language เป็นลักษณะของการใช้ภาษาซึ่งมิได้มีความหมายตรงตามตัวอักษร มีหลายรูปแบบ คือ metaphorical expressions, personifications, similes, hyperboles และ idiomatic expressions. ลักษณะการใช้ภาษาแบบนี้มีใช้มากทั้งในบทความ ในสารคดีต่าง ๆ ตลอดจนในนวนิยาย ดังนั้น figurative Language จึงเป็นส่วนประกอบหนึ่งในการสื่อความหมายที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้อ่าน

¹Betty B. Carter, "Helping Seventh Graders to Understand Figurative Expressions." *Journal of Reading*. 20 : 7 (April, 1977), p.553

นอกจากสนับสนุนความสำคัญของสำนวนภาษาอังกฤษแล้ว เบ็ตตี้ บี. คาร์เตอร์ (Betty B. Carter) ยังได้เสนอแนะว่า สำนวนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายอีกด้วย ซึ่ง เอสเทล เค. โลเรนซ์ (Estell K. Lorenz)¹ ก็มีความคิดเห็นเช่นเดียวกันว่า การเข้าใจสำนวนนั้นเป็น Comprehension skill ที่จะต้องสอนนักเรียน การเข้าใจความหมายของสำนวนภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนอย่างมาก โดยเฉพาะในการอ่านตำราเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยสำนวนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ผู้จัดทำตำราเรียนได้ให้เหตุผลในการที่จะต้องมีสำนวนและ figurative expressions รูปแบบต่าง ๆ ในเนื้อหาของตำราเรียนว่า นอกจากจะเป็นการช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ชัดเจนแล้ว ยังทำให้เนื้อความในบทเรียนน่าสนใจมากขึ้นด้วย²

แต่จากการวิจัยของ เบ็ตตี้ บี. คาร์เตอร์ (Betty B. Carter)³ พบว่าแทนที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจตำราเรียนมากขึ้น figurative expressions กลับกลายเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนของนักเรียน จากการวิเคราะห์แบบเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ พบว่า

"ในบทเรียนบทหนึ่งของแบบเรียนดังกล่าว จะประกอบไปด้วย figurative expressions ชนิดต่าง ๆ รวม ๑๔ ชนิด แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ กำลังเผชิญหน้ากับ figurative expressions แม้ในบทเรียนก็ตาม"

จากการวิเคราะห์ expressions เหล่านั้น ปรากฏว่ามีหลาย expressions ที่มีความสำคัญมากต่อความหมายในเนื้อหาบทเรียน จึงเกิดปัญหาขึ้นว่า figurative expressions ที่ปรากฏในตำราเรียนนี้ มีส่วนช่วยหรือขัดขวางความเข้าใจของนักเรียนต่อบทเรียนนั้น จึงได้มีการทดสอบความรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจ figurative expressions ขึ้น โดยตั้งเกณฑ์

.....

¹Estell K. Lorenz, "Excuse Me, But Your Idiom Is Showing,"

The Reading Teacher. 31 : 1 (October, 1977), p.41

²Betty B. Carter, op. cit., p.553

³Loc. cit.

ไว้ว่า นักเรียนที่มีความเข้าใจ figurative expressions ในบทเรียน ดี จะต้องได้คะแนน ๗๐ % ในการทดสอบ ซึ่งผลปรากฏว่ามีเด็กเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า

"Figurative expressions ที่ปรากฏในแบบเรียนนั้น ไม่ได้มีส่วนช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในแบบเรียนเพิ่มมากขึ้น แต่กลับทำลายความเข้าใจที่นักเรียนควรจะมีต่อบทเรียนนั้น"¹

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พยายามคิดหาวิธีที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาของหนังสือแบบเรียนที่ประกอบด้วย Figurative Expressions มากขึ้น จึงทำการทดลองปรับปรุงข้อทดสอบเดิมให้ชัดเจนขึ้นโดยเพิ่มปริบท ภาพประกอบ และใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมา แล้วนำไปทดสอบนักเรียนกลุ่มที่คัดเลือกแล้วว่ามีความสามารถในการอ่านเท่าเทียมกัน ผลปรากฏว่า

๑. นักเรียนสามารถที่จะเข้าใจประโยคซึ่งไม่มี figurative expressions ได้ดีกว่าประโยคที่มี expressions

๒. ปริบท และ ภาพประกอบ ไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของประโยคได้ถูกต้องทุกประโยค

อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ไม่สามารถเข้าใจ figurative expressions ที่พบในตำราเรียนได้ทั้งหมด และ ความไม่เข้าใจของนักเรียนจะเกิดขึ้นสูงสุดเมื่ออ่านประโยคที่ประกอบด้วยสำนวน²

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนตำราทำให้นักเรียนเกิดความสับสน และไม่เข้าใจบทเรียน โดยการใช้ figurative expressions โดยเฉพาะ การใช้สำนวน³

ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนไม่สามารถจะเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษได้ แม้ว่าสำนวนเหล่านั้นจะมีการขยายความโดยปริบท และรูปภาพก็ตาม⁴ ดังนั้น การสอนให้นักเรียน

¹Ibid., p.555

²Ibid., p.556

³Ibid., p.557

⁴Loc. cit.

เข้าใจในความหมายของสำนวนจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ที่ครูจะต้องคำนึงถึง

ในขณะที่นักเรียนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเองยังไม่สามารถที่จะเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ ได้อย่างดีจึงไม่น่าประหลาดใจที่นักเรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะไม่ประสบความสำเร็จ ความยุ่งยากจากสำนวนภาษาอังกฤษ มากยิ่งไปกว่านั้น¹

จากการศึกษาเกี่ยวกับสำนวนและ figurative expressions ทั้งหลายสรุปได้ว่า ความเข้าใจสำนวน และ figurative expressions คือปัญหาใหญ่ที่จะมีผลต่อการอ่าน ซึ่ง ปีเตอร์ เอดเวิร์ด² (Peter Edwards) ได้สนับสนุนข้อสรุปข้างต้นนี้ว่า ถ้าเนื้อหาของสิ่งที่อ่าน ประกอบด้วยสำนวนมากเท่าใด ความสามารถที่จะเข้าใจก็จะลดน้อยลงเท่านั้น

เนื่องจากความสำคัญของสำนวนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวนั้น สำนวนภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่ควรสอนให้นักเรียนมีความเข้าใจอย่างยิ่ง พี. เจ. คาร์เวอร์³ (D. J. Carver) ได้กล่าวถึงการสอนสำนวนไว้ว่า ควรที่ผู้สอนจะสอนในแบบที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้จริง คือการสอนแบบ Active ซึ่งเน้นการนำไปใช้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้สอนไม่ควรจะสอนกลุ่มคำที่ประกอบขึ้นเป็นสำนวนในแบบเดียวกับการสอนคำศัพท์ธรรมดา โดยการแยกสอนความหมายของคำในสำนวนนั้น หากแต่ควรจะฝึกหรือสอนผู้เรียน ให้เข้าใจความหมาย

---

¹ Ann Baldwin May, "All the Angles of Idiom Instruction," The Reading Teacher. 32 : 6 (March, 1979), p.680

² Loc. cit.

³ Peter Edwards, "The Effect of Idioms on Children's Reading and Understanding of Prose," Teachers Tangibles and Techniques. (Newark, Del. : International Reading Association, 1975), p.46

⁴ D.J. Carver, "Idioms and the Teaching of an Active Vocabulary," English Language Teaching. XXVI (October, 1971) pp.50 - 54

และการใช้สำนวนนั้นทั้งสำนวน ข้อสำคัญคือผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกสอน เฉพาะสำนวนที่พบเห็นบ่อย มีประโยชน์และใช้อย่างแพร่หลายในภาษาพูด และภาษาเขียน ที่เป็นแบบมาตรฐานในปัจจุบัน ไม่ควรนำสำนวนเก่าซึ่งล้าสมัยแล้วมาสอน อีกทั้งไม่ควรสอนสำนวนที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่การเรียน การใช้ภาษาของผู้เรียนในปัจจุบัน เช่น สำนวนคำคมหรือคำพังเพยที่ไม่มีสาระ ฉะนั้นการรู้จักคัดเลือกสำนวนแบบที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียนได้จริงจึงเป็นหน้าที่สำคัญประการแรกของผู้สอน Carver ได้เสนอเทคนิควิธีการสอนสำนวนภาษาอังกฤษแบบ Active ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้ คือ

๑. เลือกสอน เฉพาะสำนวนที่มีประโยชน์จากแบบเรียนและเอกสารประกอบการเรียน
๒. ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้สำนวนในภาษาพูด
๓. ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษจากบทสนทนาที่ประกอบด้วยสำนวนที่คัดเลือกมา ซึ่งควรจะเป็นสำนวนที่ใช้กันในภาษาพูดอย่างแท้จริง

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ เรื่อง สำนวนภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยนั้นได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย เช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ กองกฤษฎณ์ นิธิพงศ์¹ ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งเป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ๗ แห่ง จำนวน ๒๐๐ คน โดยใช้แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ เพื่อศึกษาข้อบกพร่องของนิสิตในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวน การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน โดยศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านดังกล่าวว่ามีมากน้อย หรือ แตกต่างกันเพียงใด ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีข้อบกพร่องในคำศัพท์และสำนวนสูงสุด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อบกพร่องด้านคำศัพท์และสำนวน	๔๗.๔๑ %	002126
๒. ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ	๔๗.๕๖ %	
๓. ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์	๔๑.๕๒ %	

¹ กองกฤษฎณ์ นิธิพงศ์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" (ปริญาฎณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖) (อัครสำเนา)

๔. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ๓๓.๔๕ %

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ประทีป รุ่งตรานนท์¹ ได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยได้รวมศึกษาข้อบกพร่องในด้านการใช้ศัพท์ และ ส่วนรวมพร้อมกับข้อบกพร่องในด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผลจากการทดสอบกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ ๒ ปรากฏว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์ และส่วนรวมมากที่สุด เช่นเดียวกับผลจากการศึกษาในเรื่องเดียวกันของ กองกาญจน์ นิธิพงษ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และส่วนรวม	๕๘.๘๔ %
๒. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	๕๔.๕๓ %
๓. ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ	๕๓.๐๑ %
๔. ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์	๕๒.๗๙ %

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ศิยู ปาลิคุปต์² ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง โดยทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น รวม ๓๒๐ คน ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

๑. นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษในเกณฑ์ค่อนข้างดี แต่โดยเฉลี่ยแล้วความสามารถในการเข้าใจความหมายของสำนวนของนักศึกษามีมากกว่าความสามารถในการนำสำนวนไปใช้

¹ ประทีป รุ่งตรานนท์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (ปริญาณานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๗) (อีดส์ำเนา)

² ศิยู ปาลิคุปต์, "ความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกนิเวศวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘) (อีดส์ำเนา)

๒. นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษสูงที่สุด ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาจากแต่ละสถาบันด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้ว ผลปรากฏว่าความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

๓. นักศึกษามากกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป สามารถทำแบบทดสอบสำนวนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ได้ถูกต้อง

จาก เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่า ส่วนวมมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน และต่อกระบวนการเรียนการสอนภาษามาก สมควรที่จะได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับส่วนวมให้กว้างขวางยิ่งขึ้นไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย